

23.04.2013

לכבוד
גב' נירית דקל
מנהלת המחלקה לספורט תחרותי-הישגי
משרד התרבות והספורט

הנדון: התייחסות איגוד ההאבקות למסמך העקרונות הסופי של ועדת לובצקי

ציטוט ממסמך העקרונות:

"אחד היעדים המרכזיים הנוכחיים של מדיניות הספורט בישראל הוא הגדלת מספר הספורטאים התחרותיים הפעילים. היום, מספר זה נמוך משמעותית ביחס למצב הקיים ברוב המדינות הדומות במאפייניהן למדינת ישראל."

התייחסות האיגוד:

להגדיל את כמות הספורטאים התחרותיים "בכוח" – אי אפשר. לכן, צריך למצוא דרכים להעלות את המוטיבציה של הספורטאים הצעירים המתקדמים להתמיד בעיסוק בספורט, ורק כך להגיע להישגים. הדרכים להעלאת המוטיבציה הן רבות ומגוונות: שיפור תנאי המתקנים והשקעה בתשתיות, נתינת תשומת הלב והכבוד הראוי להישגי הספורטאים. אנחנו ממליצים (כפי שאכן עשינו באיגוד ההאבקות), לבצע דירוג של ספורטאים ולהוקיר ע"י את הספורטאים ואת הישגיהם. לתת לדרגה משמעות בטקסים בית-ספריים, עירוניים וארציים. לתת להם מקום מכובד בבתי הספר בהתאם להישגיהם ולדרגותיהם. אם נושא דירוג הספורטאים אכן יהפוך לדבר שבשגרה, זה בהחלט ימשוך ספורטאים להשתתף בכמה שיותר תחרויות ולצבור דירוג גבוה יותר. זה רק חלק קטן ממגוון הדרכים להעלאת המוטיבציה של ספורטאים תחרותיים על מנת לשמור עליהם בספורט ולהגדיל את מידת התחרותיות שלהם.

נקודה נוספת שפוגעת בהגדלת כמות הספורטאים הצעירים היא יום הלימודים הארוך בבתי הספר. ילדים מסיימים את לימודיהם בבית"ס בשעה מאוחרת ולא תמיד יש מספיק זמן בשעות הערב לקיום אימונים לכל שכבות הגיל, כי לא תמיד ניתן לקיים אימונים משותפים לשכבות גיל שונות. פיתרונות אפשריים לבעיה זו:

א. שיתופי פעולה בין האיגודים והמועדונים לבתי הספר וקיום אימונים במסגרת בית-ספרית.

ב. הקמת מועדונים נוספים, הכשרת מאמנים ופיתוח תשתיות.

ציטוט ממסמך העקרונות:

"בנוסף להגדלת מספר הספורטאים ופעילויות הספורט, נדרש שיפור משמעותי בפן המקצועי, קרי איכותם, מספרם ומעמדם של המאמנים בענפים השונים. הוועדה מצאה כי יש לקיים השתלמויות מקצועיות, ולחתור לניהול מקצועי יותר של גופי הספורט ואגודות הספורט. הוועדה סבורה, כי עמידה על עקרונות אלו תביא לקידום ההישגיות בספורט, ולאורך זמן גם להשגת מדליות וניצחונות. עם זאת, יש להבהיר כי מדובר בתהליך ארוך טווח, אשר במהלכו נבנית תשתית ההישגיות, וכי לא ניתן יהיה להציג תוצאות מיידיות בהישגי הספורט הישראלי."

התייחסות האיגוד:

ראשית, כידוע לכם, "מאמן" בישראל, זהו אינו מקצוע רשמי. אנחנו חושבים שלא צריך להטיל אחריות על הכשרת המאמנים על האיגוד או על מוסדות שונים שמוסמכים להעניק תעודות כאלה או אחרות. מאמנים צריכים להיות מוכשרים ע"י המדינה, בדיוק כמו מורים לחינוך גופני, עם תואר אקדמי ולאחר מכן, השתלמות והתמחות במסגרת האיגוד הרלוונטי, בהתאם לענף ממנו הגיעו. מעמדם של המאמנים צריך להיות שווה למעמד המורים לחנ"ג. אם זה לא יקרה, הספורט הישראלי יתבסס אך ורק על "משוגעים" ועל מאמני חוגים ומתנ"סים, ללא כל שאיפות תחרותיות. גם המאמנים צריכים לקבל דירוג מהמדינה על הישגי הספורטאים שלהם ובהתאם, דרגות לקבלת המשכורת. השתלמויות למאמנים בכירים לא חסר בחו"ל, במדינות המובילות בכל ענף והשתלמויות אלה מאורגנות ע"י האיגודים הבינ"ל. ההשתלמות הכי טובה למאמן נבחרת היא הימצאות במחנות אימונים יחד עם הנבחרות המובילות בעולם. נכון למצב כיום, הקורס הכי כדאי ומשתלם למאמן לעבור, הוא קורס ב"ניהול עמותות". זאת משום שמאמנים כיום, אשר הקימו מועדונים משלהם, מתעסקים רוב הזמן באדמיניסטרציה ובביורוקרטיה, על מנת להחזיק את המועדון שלהם בחיים, במקום להתעסק בספורט.

ציטוט ממסמך העקרונות:

"הוועדה ממליצה, כי הענפים המועדפים יכללו את שלושת ענפי היסוד בספורט: אתלטיקה קלה, שחייה, והתעמלות. כמו כן, יכללו 10 ענפים נוספים בתיעדוף, כשתנאי בלתי נפרד ממהלך זה הוא הכנת תכנית פעולה מתאימה לכל ענף כאמור, ופיקוח על ביצועה."

התייחסות האיגוד:

ענף ההאבקות הוא ענף שנחשב בכל העולם ככזה שלא דורש השקעה כלכלית גבוהה ומאוד נגיש לכלל האוכלוסיה, עם דגש על המעמד הסוציו-אקונומי הנמוך. הציוד להאבקות הוא זול ואינו מתכלה במשך שנים רבות. יש אין ספור דוגמאות לילדים ממשפחות מצוקה, מהשכבות החלשות ביותר בחברה, אשר בזכות ההאבקות צמחו והספורט שימש להם מעין מעלית להשכלה גבוהה ולחיים טובים יותר. אותם ילדים לא יכלו לפרוח בענפים יקרים יותר, משום שלא היה להם בכלל סיכוי להגיע ולעסוק בהם. בנוסף לכך, ההאבקות בישראל משמשת כהכנה משמעותית של ספורטאים לשירות קרבי בצה"ל. גם כאן, ישנן דוגמאות רבות לספורטאים מצטיינים, אשר בחרו לשרת ביחידות לוחמות והגיעו לצבא מוכנים הרבה יותר – הן באופן פיזי והן באופן מנטלי – מחבריהם אשר לא עסקו בהאבקות או בענף דומה. אין כאן שום כוונה לזלזל בענפי ספורט אחרים, אך בענפי הקרב (האבקות, ג'ודו, אגרוף וכו'), בהם קיימת נשירה מסויימת של ספורטאים לאחר התחרויות הראשונות שלהם, נשארים לבסוף אלה בעלי האופי ה"קרבי" יותר, אשר יגיעו מוכנים יותר, גם לתחרויות הרציניות יותר וגם, יום אחד, לצבא.

הערות:

- אנו חושבים שצריך שיהיה תקציב בסיסי, כאשר הדרישה של 4 תחרויות לספורטאי על-מנת להיחשב לפעיל, לא תמיד נכונה עבור הספורטאי. כלומר, ישנם ספורטאים צעירים, אשר עבורם 4 תחרויות בשנה, זה משהו שעלול "להבריח" אותם מהענף. נכון, חשוב שספורטאים יתחרו, אך לפעמים ישנם ספורטאים עבורם 2 תחרויות בשנה הן די והותר, לעומתם יש כאלה שצריכים גם 8-10 תחרויות בשנה. כך שזה עניין מאוד אינדיבידואלי.
- הגיל התחרותי ההתחלתי צריך להיות 10-11. מה שקורה כיום, ילדים מתחילים להתאמן בגיל 5-6 ועד גיל 12 כבר פורשים (!) מהענף.
- ענף ההאבקות הוא עתיר פוטנציאל להביא כבוד והישגים למדינת ישראל. בתנאים **סבירים**, ההאבקות יכולה להביא מדליות מאליפויות אירופה, אליפויות עולם (כפי שקרה עשרות פעמים ב-40 השנים האחרונות) ואפילו מאולימפיאדות.

התייחסות האיגוד גובשה ע"י מר לאוניד שולמן, סגן יו"ר, ד"ר דוד נטיס, חבר הנהלה וע"י מר מקס גלייזר, מנכ"ל האיגוד. נבקש בנוסף אפשרות להופיע בפני הוועדה והלציג את טענותינו.